Эй Аллоҳ! Аз Ту тамоми хубиҳоро хоҳонам, хубиҳои зудҳангом ва ояндаро ва хубиҳоеро, ки медонам ва ё намедонам. Ва аз тамоми бадӣ ба Ту паноҳ мебарам, бадиҳои зудҳангом ва ояндаро ва бадиҳоеро, ки медонам ва намедонам

Аз Оиша (разияллоҳу анҳо) ривоят аст, ки Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ин дуоро ба ӯ омухтанд: "Эй Аллоҳ! Аз Ту тамоми хубиҳоро хоҳонам, хубиҳои зудҳангом ва ояндаро ва хубиҳоеро, ки медонам ва ё намедонам. Ва аз тамоми бадӣ ба Ту паноҳ мебарам, бадиҳои зудҳангом ва ояндаро ва бадиҳоеро, ки медонам ва намедонам. Эй Аллоҳ! Ман аз Ту хубиеро мехоҳам, ки бандаат ва Паёмбарат (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) онро аз Ту хостааст, ва паноҳ мебарам бар Ту аз бадие, ки банда ва Паёмбарат (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аз он ба Ту паноҳ бурдааст. Эй Аллоҳ! Аз Ту ҷаннат ва ҳар қавлу амалеро, ки ба он наздик месозад, хоҳонам ва ба Ту паноҳ мебарам аз оташи дӯзах ва он қавлу амалеро, ки ба он наздик месозад. Ва аз Ту мехоҳам, ҳар қазо ва қадаре, ки бар ман файсала намудаӣ, онро бароям хайр бигардонӣ."

[Саҳеҳ] [رواه ابن ماجه وأحمد]

Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) ин дуои ҷомеъро, ки иборат аз чаҳор дуо аст, ба Оиша (разияллоҳу анҳо) омӯзонданд: Аввал: Дуои умумӣ барои ҳар хайр ва некӣ: (Эй Аллоҳ! Аз Ту тамоми хубиҳоро хоҳонам, хубиҳои зудҳангом ва ояндаро ва хубиҳоеро, ки медонам ва ё намедонам. Ва аз тамоми бадӣ ба Ту паноҳ мебарам, бадиҳои зудҳангом ва ояндаро ва бадиҳоеро, ки медонам ва намедонам) ва онҳо дар илми Ту, эй Пок ва Муназзаҳ, ҳастанд . Дар ин дуо супурдани ҳама кор ба Худованди Доно, Хабардор ва Латиф аст, пас Худованд беҳтарин ва муносибтарин чизро барои мусалмон интихоб мекунад. (Ба Ту паноҳ меорам), яъне аз Ту паноҳ металабам ва худро муҳофизат мекунам, (аз ҳар бадӣ, оҷил ва муаххари он, он чи ман медонам ва он чи намедонам). Дуои дувум: ин дуо мусалмонро ҳифз мекунад, ки дар дуо аз ҳад нагузарад. Ӯ мегӯяд: (Эй Аллоҳ! Ман аз Ту хубиеро мехоҳам, ки бандаат ва Паёмбарат (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) онро аз Ту хостааст ва паноҳ мебарам бар Ту аз бадие, ки банда ва Паёмбарат (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) аз он ба Ту паноҳ бурдааст). Ин дуо дархостест, ки Худованд ба дуокунанда бидиҳад он чиро, ки Паёмбар Муҳаммад (саллаллоҳу алайҳи ва саллам) барои худаш хоста буд, бидуни шумурдани анвоъи дуоҳои Паёмбар (саллаллоҳу алайҳи ва саллам). Дуои сеюм: дархости ворид шудан ба ҷаннат ва дурӣ ҷустан аз дӯзах, ки ҳадафи ҳар мусалмон ва пояи тамоми амалҳояш аст: (Эй Аллоҳ! Аз Ту ҷаннат ва ҳар қавлу амалеро, ки ба он наздик месозад, хоҳонам ва ба Ту паноҳ мебарам аз оташи дӯзах ва он қавлу амале, ки ба он наздик месозад).

Эй Худо, ман аз Ту ҷаннатро мепурсам ва ҳар сухан ё амалҳои некро, ки маро ба он наздик мекунад. Ва ба Ту паноҳ мебарам аз дӯзах, зеро аз бадтарин корҳо муҳофизат намешавад, магар бо меҳрубонии Ту. Ва паноҳ мебарам ба Ту аз ҳар қавлу амале, ки ба он наздик ва Туро хашмгин месозад. Дуои чаҳорум: дархост барои розӣ будан ба қазо ва қадари илоҳӣ, (Ва аз Ту мехоҳам, ҳар қазо ва қадаре, ки бар ман файсала намудаӣ, онро бароям хайр бигардонӣ). Ин дуо ифодаи розигӣ ва қабул кардани қазо ва қадари илоҳӣ мебошад.

http://www.sunnah.global/hadeeth/tg/show/5487